

[LUFT *sb m*

luft, loft.

G sg l(o)ftu.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

Dopływ świeżego powietrza, przewiew: Oto żywot mój ięst iáko wino przez loftu [En venter meus quasi mustum absque spiraculo]/ á iáko nowe naczynia ktore fie od niego pukáią. BibRadz Iob 32/19 (Linde s.v. luft).

W przeni:

Wyrażenie: »niebieski luft«: Stań trofzkę profzę cię przy tych kupeczkách kwiatkow. Pátrzn łobie iáko on iákoby z kubká roście/ ten z poľzew idźie/ trzeći w perły wykákuie [...] Náwet/ co to zá ták mocny zapách: co zá przcnikáiący duch: y nie wiem co zá część niebieskiego lufftu z wyfoká fpuľczóna: Nie dármo niektorzy z łácińfkich Poetow wymyślili/ że fię niektore kwiatki z łoku y krwie nieśmiertelnych Bogow porodźily. LipsPiotr 85.

HJ